

Сисе, преди много години, когато щерка ми беше малка аз също ѝ измислях приказки. пусто, кой да се сети да ги записва, ама явно съм си мислела , че мозъка ми ще е все така фреш 🙄 сега щерката вика, мамо да си спомниш ония приказки, внук ти расте скоро ще трябва да ги разказваш. та за това помагай темата беше маймунска . едно непослушно маймунче отива на sleeper при друго едно такова и двете решават да избягат- авантюристи с една дума . и тука там , стигат до джунглата с много банани, която е собственост на Дебелия Мях. А той само такива като тях чака , прибира ги и те започват да берат и слагат в сандъци банановта продукция . плантацията оградена с мрежа, не могат да избягат. после главния герой влиза в един сандък , другия го затрупва с банани и така го експортират. къде отиваше след това , как спасяваше приятеля си , убий ме не си спомням 🙄 те , това е , сигурна съм , че ще измислиш нещо интересно. твоите приказки си ги събирам в една папка , да има какво да четем , ама за сега изучаваме само природата, обичаме да газим в локви, една от малкото думи, които знаем е вода и сме зодия водолей 🙄

Редактирано от - persa на 24/4/2012 г/ 18:54:12

Създадено: 24.4.2012 г. 18:38:32

Перса и бананите

Маймунчето Пиер беше изтормозило цялото си племе да го пуснат да си играе до другата сутрин с приятеля си Жан. Жан живееше в една съседна горичка, но неговото племе редовно идваше на водопой на същата дупка, където слизаха и Пиеровите роднини. Обикновено двата далечни рода си нямаха приказката, защото какво общо имаше между добре възпитаните бонобо и кресливите Швейнфуртовски шимпанзета. Обаче Пиер и Жан се бяха изначално спречкали, после и сдърпали за космите заради едно продупчено листо, а когато съответните племена им се бяха накарали поединично и погрупово, бяха станали доживотни приятели. Разделените нравоучения имат такава спояваща сила, която нито едно лепило „Горила“ не може да постигне.

Пиер и Жан бяха връстници, но непредубеденото око не можеше да го забележи. Пиер беше почти достигнал бащиния си ръст от девет педи и тежеше съответно, докато Жан си беше дребничък даже и за джуджешкия си бонобо род. Това му даваше определени предимства при катеренето по високи дървета, защото можеше да си виси на някои от по-тънките клонове, които с трясък се счупваха под тежестта на роднините му. Беше добре и за двамата приятели да ходят заедно на лов за плодове, особено в ареала на Пиер, където най-вкусните неща оставаха необрани по горните клони. Пиер обаче беше ненадминат в правенето на вълнички в езерото, дори местните хипопотами въздишаха многозначително когато ставаше дума за него. Но понеже беше добра душа и винаги беше готов да извади някой трън от копитцата на малките хипопотамчета или да сложи кална шльопка на някое особено сърбящо място, до което старите хипопотами не стигаха, прощаваше му се.

Двете маймунчета си свиха гнезда толкова далеч, колкото позволяваше приличието и веротността, че майката на Жан ще ги завлече в семейното лежбище. Нощта беше ясна и изпълнена със звезди, те образуваха причудливи фигури през клоните.

- Ако се тръгне по врата на Големия Жираф, вероятно ще стигнеш до Голямата Вода, но толкова далеч никой не е ходил! – мечтателно въздъхна Пиер.

- Даже баба ти? – попита Жан. Бабата на Пиер беше известна с това, че можеше да командва като трима генерали, двама полковници и един старшина, взети заедно (добре де, само като старшина, взет поотделно, ѝ стигаше да строи половин рода, а другата половина се индуцираше!).
- Даже и тя. На нея вече никъде не и се ходи далеч, но затова пък много я бива да плаши малките маймунчета с нейните приказки за Торбалан. Научил я някакъв избягал цирков шебек навремето, че някъде имало един Торбалан, който се промъквал и отнасял непослушните маймунчета някъде с огромната си торба и никоой повече не ги виждал. Като че не ни стигат страхотиите с лъвовете и хиените, ами и Торбалан. Знаеш ли, същият шебек ми разказваше като бях малък, че имало една чудна земя, където живеели едни страшни боксьори, които си носели малките боксьорчета в боксерите. Не, не точно в боксерите, ами в някаква торбичка на корема, и там малките си играели докато техните родители скачали насам-натам.
- Те толкова животно нема! – засмя се Жан и се протегна блажено. – Само си представи как майка ти скача от клон на клон – трябват ти всички сили да се държиш за гърба ѝ, а тук още и в торба. Не вярвам, ще се изсипе малкото и ще тупне като презряла смокиня.
- Той беше съвсем сериозен. Но ние с теб никога няма да ги видим, ако си седим все в нашата си гора.
- И защо си седим само в нашата гора? Ето Сисето си взе дърмите и замина да си търси друго племе. Защо за момиченцата може, а за момченцата не може? Несправедливост някаква се получава, как му викаше онзи антрополог, гендърно различие.
- Верно бе, какво стана с антрополога? Нещо зачезна напоследък, не съм го виждал от миналото пълнолуние.
- Не зная. Изчезна яко дима от походната му печка, на която печеше онези вкусни работки, м-м-м, антилопски хапки на клонче. Готин беше, даже на мен ми даваше и викаше „Яж, малкият, че си колкото една кукла на щерка ми!“ Може да е отишъл при щерка си.
- Не зная, не вярвам да си замине без да каже довиждане, пък и си е забравил една лъскава кутийка, дето издаваше с нея онези смешни звуци „клац-клац-клац“ Той много се радваше като му правиш смешни физиономии, а той гледа през нейното око. Аз съм я скрил в една хралупа, като дойде, ще си му я дадем.
- А може да не го чакаме. Отиваме след него и му я носим. Представи си как ще се зарадва! Ти помниш ли ти как се радва като ти намерих онова лъскавото камъче, дето си го изпусна като се карахме за листото?
- Какво чакаме тогава? Грабваме кутийката и бегом след него, по стъпките на онази негова шумна гъсеница все ще го намерим, и утре сутрин сме си у дома ни фурми яли, ни фурми мирисали, нали така!

Двамата приятели вървяха ли вървяха, а следите от гумите на антроположкия джип продължаваха и продължаваха под лунната светлина. На изток вече се зазоряваше и на маймунчетата им се спеше все повече, защото майките им държаха да спазват режима и безсънните нощи не бяха

включени в него. Придвижването беше затруднено от факта, че Пиер носеше Жан, а Жан носеше кутийката на антрополога, завита в едно бананово листо. Малкото бонобо може и да беше леко като перце в началото на пътя, но неговата тежест се увеличаваше пропорционално на изминатото разстояние. След като закусиха и се измиха в един непознат поток, двете маймунчета решиха да подремнат под една сянка.

Събуждането беше драматично. Някакви облечени хора бяха хвърлили върху тях една голяма мрежа и дори силните пръсти на Пиер не успяха да я разкъсат. Така и ги натовариха в една камионетка, Жан плътно увиснал на гърба на приятеля си и стиснал злополучното бананово листо, заради което бяха тръгнали на път.

След дълго друсане камионетката спря пред една желязна врата, която се отвори с трясък. Камионетката премина няколко метра под страховит лай и застана пред втора желязна врата, която също се отвори с трясък, след като някой се беше убедил, че първата врата е затворена. Когато и втората врата се затвори след транспорта, ловците безцеремонно свалиха нашите приятели и ги повлякоха към едно просторно бунгало.

- Дано сте докарали нещо, дето да може да работи! – изсумтя нещо, което беше колкото широко, толкова и високо, а главата му отгоре изглеждаше като яйчена черупка, само че добре полирана.
- Наложил се да отидем доста далеч от плантацията, наоколо не е останало нищо работоспособно. Има един голям, дето ще може да вдига дори по два кашона, а малкото може да го дадем на кучетата.
- Не, щото вие ще искате да се плати като свежо месо. Няма! Ще носи вода на голямото, докато то работи, да не ми тича ценният работник насам-натам, производствени паузи, видиш ли. – ниското човече хвърли на двамата ловци няколко смачкани хартийки, които те ловко прибраха в джобовете си. – А сега обратно на полето и търсете, търсете, търсете! Тук на мен ми гният бананите, ако не намерите работници, вас ще ви карам да берете, дано помните как!

Ловците се разбързаха, защото имаха особени възпоминания от периода на брането когато за пръв път попаднаха в лагера. Дебелият Мях не си поплюваше. Предишните ловци ги беше застрелял само защото ги беше чул да го наричат така.

Дебелият Мях взе острия си бастун и побутна ошашавения Пиер към вратата отсреща. Жан не се беше пускал от гърба му и едва се виждаше. Вероятно ако Пиер цапнеше яйцеглавия мъж с пълна сила, неговият череп нямаше да издържи. Но шимпанзето беше по-разумно. Нямаше смисъл да се използва сила, ако не знаеш къде си и как да се измъкнеш.

- Отваряй си очите на четири, малкият, да видим къде е изходът от тук!
- Това не е вратата, през която влязохме!
- Знам, но щом е врата, някъде води! Помни пътя, колкото можеш!

Зад вратата имаше неголяма стая, в която зад малко бюро седеше... Пиер си потърка очите с двете предни лапи, а Жан само с едната, защото той още стискаше банановото листо в другата. Зад масата седеше именно собственикът на клац-клац машината и си триеше очилата!

- Докараха нови маймуни! Да ги опишеш, да ги прегледаш и веднага на работа!
- Ще ги прегледам, но за веднага на работа нали се разбрахме – ако са нещо болни, ще заразят всички останали! Поне три дни карантина е наложителна ако не искате да се повтори историята ви от миналия месец, половината стадо измря мърцина заради онази болна женска!
- Лесно ти е на тебе, храна, вода, всичко ти се носи, а бананите ми гният на мен, откъде пари за нови маймуни, че и за тебе, за какво ли си ми и ти, ама нали някой трябва да ги лекува като си счупят това-онова, разходи, разходи! – изръмжа Дебелият Мях, трясна вратата след себе си и грижливо я заключи.

Антропологът си намести очилата и се вгледа в двете маймунчета. После се вгледа още по-внимателно, стана и се доближи.

- Ние с вас не се ли познаваме? – почти се усмихна той. – Какво ми става, почнах да говоря с маймуните вече! Остава да им дам лапа!

Пиер го потупа по ръката, а Жан срамежливо протегна банановото листо. Антропологът го взе внимателно, сякаш се боеше, че зеленото пликче ще го ухапе. Той го отвори и премигна.

- Камерата ми! Къде я намерихте? Ох, че съм глупав, аз я изпуснах като ме гепнаха онези с мрежата. Значи наистина се познаваме. Дявол да го вземе, за да ходят толкова далеч, значи всички околни маймуни са изстребени! А аз не мога да предупредя никого! Няма изход от тук, момчета!

Жан слезе най-накрая от гърба на Пиер и се настани на масата. Приятелят му направи жест като че се качва по ограда.

- Не става! Плантацията е обградена с две високи огради с бодлива тел и ток в нея, а между тях има кучета. Птица може и да прехвъркне, но маймуна няма време да пребяга, а разстоянието не дава да се прескочи. Единственото, което излиза оттук, са бананите. Но камионите се претърсват от кучета и ако хванат маймуна, направо им я дават за обяд, та да имат мотивация. Телефон има само един, държи го Дебелият Мях и спи върху него. И само той знае кода на вратата. Мислех да сложа писмо в кашон с банани, но той не ме пуска до кашоните, пък и хартия нямам. Остава като Негъра Джим да си откъсна парче чаршаф и да пиша с кръв.

Двете маймунчета не знаеха кой е Негърът Джим, но идеята да прекарат остатъка от живота си в качеството на селскостопански роби не им харесваше. Антропологът щракна камерата си и на малкото мониторче грейна детско личице. Той въздъхна. Двете маймунчета отидоха да видят

защо въздиша. Пиер показа с лапа Антрополога, после направи жеста за голям, показа картинката и направи жеста за малък.

- Ти май си по-разумен отколкото показваше в лагера, - промърмори Антропологът. – Да, това е моето момиченце. Ето, тук сме двамата.

На снимката Антропологът и момиченцето бяха в компанията на едни колосални плъхове с гащи и панделки. Странно нещо бяха това Антрополозите, изобщо не им минаваше през ум колко е крехка детската психика. Но на момиченцето явно не му пречеше това видово несъотвествие на компанията.

От другата страна на вратата се чуха стъпки и камерата изчезна в джоба на човека. Дебелият Мях донесе обяда – пюре за Антрополога и слама и два гнили банана за маймунчетата. Вратата пак трясна.

- Ти обичаш ли гнили банани? – попита Пиер. – Щото и аз не. Мисля, че ти можеш да се измъкнеш оттук. Ще те сложим в един кашон с банани, ти си дребничък, аз ще ти сложа банани отгоре без някой да види и като се измъкнеш, водиш тук племето.
- Бананите могат да отидат далеч.
- Все едно, водиш нечие друго племе, там където попаднеш. Ще ти дам моето камъче, ще им го дадеш и ще кажеш, че тук има много такива. Може да се навият. Щото друг начин за измъкване няма. Ако друго не, поне ти ще се измъкнеш. Сега дай да обясним на Антрополога да напише писмо и да го клацне, пък ти ще занесеш машинката и там някой от човеците все ще знае как се работи.
- Става. По-добре изяден веднага, отколкото изтормозен.

Жан скочи обратно на масата и топна пръстче в пюрето. Антропологът се намръщи, после очите му станаха големи почти колкото паничката. Жан рисуваше по стъклото на старото бюро, а Пиер правеше знаци като че ли снима.

- Боже, колко съм глупав! Разбира се, ще го напиша и ще го снимаме, но как ще изнесем картата?

Жан се сви на кълбенце, а Пиер го затрупа със сламата от обяда и сложи двата банана отгоре, после се направи че носи купчината нанякъде. Антропологът се ощипа силничко. Дори ако по-голямото маймунче беше преоблечен човек, то за малкото това съмнение отпаднаше напълно поради ръстови ограничения. Възможно ли беше маймуните да са в пъти по-умни, отколкото той предполагаше? Батерията нямаше да стигне да анализира направените по-рано снимки, но със сигурност щеше да стигне за едно писмо. Той топна пръст в пюрето.

- Късмет, че ми откраднаха колата! Нали ме возеха насам с моя джип, забравиха да изключат джипиеса и аз видях координатите на влизане! И съм паметливко! - Мъжът пишеше и снимаше, пишеше и снимаше, адреси, телефони, явки и пароли. Даже успя да напише два реда на малката си щерка и баба й, която я отглеждаше докато той беше в

експедиция. Надеждата че те ще прочетат писмото му беше съвсем малка, но удавниците се ловят за сламки, а той стискаше цяла шепа, с които триеше посланията.

Батерията нададе последен писък и умря. Антропологът извади картата и скри камерата най-отгоре на един шкаф, където Дебелият Мях не можеше да я види поради ръста си. В аптечката имаше презервативи, които вероятно бяха трофей от някоя експедиция. Антропологът извади един, зави картата във фолиото, напъха пакетчето в гумичката и го завърза на възел. Ако маймунчетата бяха достатъчно отракани, можеше да успеят да пхнат пратката в някой кашон, пък оттам нататък каквото е посочил пръстът на съдбата. Тримата излязоха да се разходят в микроскопичния двор на санитарната барака, обграден със същата бодлива тел като основната ограда.

Работата кипеше на участъци. Всяка маймуна си имаше неин си ред бананови насаждения и куп кашони отпред. Дебелият Мях се разхождаше с бич в едната ръка и зареден пистолет в другата. Маймуните вече бяха усвоили, че ужилването на оса излитаща от малкото метално кошерче прави маймуната много умряла. Затова работеха ли работеха и обясниха на Пиер, че камионите идват всеки ден. Жан се стараеше да изглежда незабележим и носеше колкото може повече банани, за да може Пиер да направи най-голямата купчина. Понеже маймуните работеха всяка за себе си, никой не му обръщаше внимание.

Отдалече се чу клаксон.

- Камионът! – извика Дебелият Мях и започна да брои количеството кашони, които всяка маймуна беше напълнила и да записва това в тефтера си. Маймуните се страхуваха от тефтера повече отколкото от бича. Ако робът беше много назад с брането и Дебелият Мях се ядосаше, работата можеше да свърши и с попадане в менюто на кучетата. Пиер използва момента и пхна Жан в кашона, който пълнеше. Заедно с него той пхна и бутилката си с вода, която Антропологът му беше дал във вид на лекарство. Отгоре сложи подобрани банани за да има Жан какво да си дъвче и намести капака.

- Добре, добре! – промърмори доволен Дебелият Мях, когато Пиер започна да слага кашоните си в камиона. – Става от теб работник! Къде се дяна твоят помощник, да не го отнесе някой лешояд? Кой го е еня за един дребен маймуняк, ами пари съм платил за него, можеше поне да го дам на кучетата за следобена закуска. Ама той сигурно пак там ще иде, така че няма геле.

Кучетата залаяха стръвно при проверката на камиона, но Дебелият Мях лично се удостовери, че маймуни скрити между кашоните няма и машината отпращи.

Бананите са бързоразвалящ се продукт и не търпят студ, което направи пътуването на Жан достатъчно кратко и донякъде удобно. Той се опита да проспи колкото може повече от времето на път, за да пести водата, защото иначе банани наоколо имаше предостатъчно. Събуди го кучешки

лай и маймунчето първоначално си помисли, че са се върнали в плантацията. Но кучето търсеше не маймуни, а онзи бял прах в торбички, които двама чичковци бяха складирали в кашоните до него. Жан беше гледал с ужас през дупката на неговото скривалище как мъжете изпразват един след друг кашоните и хвърлят бананите в един голям контейнер. Когато бяха почти стигнали до неговия кашон, на двамата им свършиха торбичките. Кашоните с торбички бяха складирани в един отделен стек, а отгоре за камуфлаж имаше ред кашони с банани. Жан тихичко подсвирна на песа и кратко обясни ситуацията. Песът може и да беше служител на закона, но реши мъдро да затвори очи заради благото дело, към което се беше запътило маймунчето. Пък и за голяма пратка бели торбички се полагаха много повече пържоли, отколкото за едно маймунче. Ако намереше първо маймунчето, щяха да дотичат разни еколози, да закършат ръце и да завият в многогласен хор, и намирането на торбичките можеше да не се състои. Ако пък намереше първо торбичките, щяха да дотичат началниците на шефа му и да се радват, и на него и на шефа му, а на човека можеше да закачат някоя нова дрънкулка, нещо като неговия жетон, а това неизвестно защо изключително радваше двукраките и те носеха още незапланувани пържоли. Кучето застана пред посочените от Жан кашони и залая отривисто.

Бабата беше извела Детенце на сутрешна разходка и реши да свърне в кварталния магазин да купи малко банани за млечен коктейл. Бенемот вървеше до Детенце, което носеше Караконджулчо на рамо. Така беше по-лесно да си приказват.

- Не може с котки! - тросна се собственикът на магазина. – Утре някоя от вас ще вземе да доведе домашния си тигър, той ще изяде някоя продавачка, то продавачката как да е, ама може и пачка сарделки да омете вашият звяр, разходи, разходи!
- Само два банана, господине, нищо повече, и веднага тръгваме! И ако може да не са съвсем кафяви! – вежливо помоли Бабата.
- Ей там в дъното докараха нов кашон, щото то от придирчиви като вас бананите стават кафяви! Идете си ги вземете сами, няма да ви ги нося я!

Докато Бабата си вадеше очилата да огледа стоката, Караконджулчо чу едно тихо гласче, което като че идваше от кашона.

- Бенемот, бананите говорят ли? – сепна се таласъмчето.
- Поне с мен – не, - честно отговори приятелят му. – Какво ти казаха?
- Казват се Жан, идват от далечна земя и носят важно послание, ако правилно съм разбрал. Жан Бонобо.
- Ха, нали се сещаш когато Бабата купи нова енциклопедия. Там пишеше за бонобо. Да не е маймунче скрито? Предупреди Бабата да не издаде конспирацията!

Караконджулчо бързо се изкачи по дългата дръжка на Бабината дамска чантичка и прошушна нещо. Господжата внимателно отвори кутията и извади първия слой банани. Караконджулчо скоростно се спусна по ръката ѝ и след секунда нещо се плъзна в Бабината чанта, а Жан увисна на гърба на Детенце.

- Какво се мотае там, сега като опипате всички банани, кой после ще иска да ги купи! И не си мислете, че няма да ви проверят чантата на излизане! – собственикът на магазина беше обръгнал в търговската практика.

Бабата грабна първите два банана, Детенце грабна бутилката на Жан и се запътиха към касата. Собственикът ги изгледа подозрително. Бабината чанта можеше да побере не повече от портмоне и пакетче носни кърпички, което беше отворено и явно вносно.

- Какво има в на малкия раницата? Я отворете!
- Това не е раница, а плюшена играчка, нали виждате, че няма цип никъде. А ако погледнете качеството на изработката – като жива е, ще разберете и колко е скъпа, внос в ограничени количества, за повреда се отговаря пред закона! – Бабата беше усвоила някои местни тактики също. Тя метна бананите на кантара и се намръщи. – Впрочем, кога за последен път е правено контролно измерване с този апарат? Не може два банана да тежат колкото три гири!
- А, госпожо, тук нещо беше паднало от тази страна, ето, вижте сега всичко е наред. Ами то бананите сигурно са за детенцето, вземете ги така, подарък от магазина! – засуети се собственикът.
- Не, не, настоявам да платя! – Бабата изтръска няколко монети и ги пхна в потната ръка на търговеца. Тя взе бананите и величествено си излезе, като бутна Детенцето пред себе си. Сигурно щеше да му остане синка там, където Жан се беше вкопчил, затова колкото по-бързо го сваляха, толкова по-добре.

С помощта на Караконджулчо и Бенемот Жан успя да разкаже цялата си история. Бабата пхна картата в компютъра и след няколко минути установи контакт с майката на Антрополога. Една Баба е страшна сила, а две са си направо ударна бойна единица. Втората Баба отиде да прибере момиченцето на Антрополога от училище и двете се метнаха на първия самолет към Бабиния град. Докато Таткото и Майката на Детенцето се върнат от работа, двете Баби бяха спретнали план, бяха договорили покупката на Пиеровото камъче от един крупен диамантен концерн, който в замяна на отстъпка в цената се съгласи да не задава неудобни въпроси, и вече събираха екип по спасението на робите.

Никога не подценявайте Бабите! Дебелият Мях си мислеше, че има най-съвършената охранителна система. Бабите превзеха лагера за една нощ, въоръжени с ножици за тел и парчета месо с приспивателно. Докато Дебелият Мях спеше върху телефона си, ударният отряд на Бабите внесе заспалите кучета в карантинния двор, изведе сачисания Антрополог на сигурно място, освободи маймуните и задигна касата, защото за рехабилитацията на толкова изтормозени примати щяха да са нужни средства. После отрядът се убеди, че всички са се изнесли на разстояние, и задигна също джипа на Дебелия Мях, защото това, че Антропологът си взе обратно колата, не можеше да се нарече кражба. Ръмженето на двата мотора почти се сля с дивия рев на Дебелия Мях, който се

търкаляше след тях и търсеше къде си е ръгнал пистолета. Нямахше никакъв шанс да го намери – Пиер го беше гепнал заедно с тефтеря за отбелязване на банановите постижения.

Жан остана временно да живее с Антрополога, защото прехвърлянето му обратно щеше да бъде сложно. Всички дружки на малката госпожица Антропологова бяха зелени от завист, защото такава играчка не можеше да се купи никъде. Малкото маймунче научи множество нови трикове и когато Антропологът се отправи отново в експедиция, то замина с него, защото му беше домъчняло за Пиер и изобщо за джунглата. А малката госпожица порасна и също стана Антроположка, защото твърдо беше убедена, че това е най-добрата професия, срещаш се с най-различни видове разумни твари. Тази позиция много ѝ помогна когато ѝ се счупи хрономобилът на един остров с кентаври, но вие тази история вече я знаете.